

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. prosince 2012, č. j. OAM-297/ZA-ZA06-LE18-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. dubna 2013, č. j. 60 Az 1/2013 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. dubna 2013, č. j. 60 Az 1/2013 - 41, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 31. prosince 2012 č. j. OAM-297/ZA-ZA06-LE18-2012, e. č. X žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neuděluje. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 7. ledna 2013.

[2] Proti tomuto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) podal žalobce dne 18. ledna 2013 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), která byla rozsudkem ze dne 30. dubna 2013 č. j. 60 Az 1/2013-41, napadeným touto kasační stížností (dále jen „napadený rozsudek“), zamítnuta.

[3] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud nejprve vypořádal námitku žalovaného správního orgánu o neprojednatelnosti žaloby. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008-78 uvedl, že z hlediska

náležitostí žalobu považuje byť za hraniční, nicméně projednatelný návrh. Z žalobcových stručných, avšak srozumitelných a jednoznačným způsobem vyjádřených žalobních tvrzení je evidentní, že napadené správní rozhodnutí za nezákonné považuje proto, že žalovaný řádně nezhodnotil důvod, který jej vedl k odchodu ze země původu a který podle jeho přesvědčení opodstatňoval udělení azylu. Žalobce dle krajského soudu namítal vadné právní posouzení věci v rozsahu § 12 zákona o azylu. Dále žalobce v žalobě uvedl, že případný návrat do Turecka by pro žalobce měl dalekosáhlé následky. Touto námitkou se krajský soud podle svého vyjádření nezabýval, neboť tento žalobní bod pro svou neúplnost a nekonkrétnost nesplňoval ani v minimálním rozsahu zákonné požadavky.

[4] Krajský soud následně meritorně přezkoumal námitku porušení §12 zákona o azylu, kterou neshledal důvodnou, a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 13. června 2013, která byla následně doplněna podáním ze dne 9. srpna 2013. Ve svém podání stěžovatel namítl kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ohledně kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel namítal, že žaloba stěžovatele v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu obsahovala uvedení žalobních bodů, které však ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005 sp. zn. 2 Azs 92/2005 nebyly dostatečně konkrétní, aby bylo možné žalobu meritorně projednat. Za nedostatečně specifikovaný, avšak za relevantní žalobní bod považuje stěžovatel nejen námitku „opuštění vlasti z důvodu, aby se stěžovatel vyhnul ozbrojenému konfliktu“ (vyhodnocenou krajským soudem jako námitku porušení § 12 zákona o azylu), ale rovněž námitku spočívající ve skutkovém tvrzení o nemožnosti návratu do Turecka, i když stěžovatel nikdy nebyl členem politické strany. Krajský soud měl k oběma uvedeným žalobním bodům postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu, která musí být přiměřená. Vady řízení, kterých se krajský soud dopustil, měly tedy za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, neboť obecně formulovaná žaloba nemůže být ve věci úspěšná.

[6] Další kasační důvod stěžovatele spočíval v porušení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve vztahu k posouzení porušení § 14a zákona o azylu. Stěžovatel se v zemi původu obává hrozby teroristických útoků, neboť žije v blízkosti bašty kurdských teroristů. Správní orgán si však pro řízení neopatrily žádnou aktuální zprávu o bezpečnostní situaci v regionu. Dále se správní orgán nedostatečně zabýval možností využití institutu vnitřní ochrany s přihlédnutím ke konkrétní situaci stěžovatele a celkovým poměrům v zemi.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 28. srpna 2013 k namítanému procesnímu pochybení krajského soudu žalovaný správní orgán uvedl, že ve vyjádření k žalobě navrhoval žalobu pro absenci řádně formulovaných žalobních bodů odmítnout. Za situace, kdy byla žaloba přijata jako projednatelná, ve věci proběhlo ústní jednání a stěžovatel se jej aktivně účastnil, nelze dle správního orgánu hovořit o tom, že by stěžovatel byl rozhodnutím soudu projednat žalobu poškozen na svých právech. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu považoval správní orgán za lichou. Při svém rozhodování vycházel ze skutkového stavu, který byl zjištěn spolehlivě. Situaci stěžovatele lze řešit vnitřním přesídlením v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V podrobnostech správní orgán odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu.

[8] V replice k vyjádření správního orgánu ze dne 11. září 2013 stěžovatel nesouhlasil s tvrzeními ohledně situace v regionu a dosažitelnosti institutu vnitřní ochrany. Při zkoumání projednatelnosti žaloby navíc soud vycházel z podané žaloby, nikoliv ze skutečností, sdělených stěžovatelem v ústním jednání. Proto ani stěžovatelova aktivní účast nemohla zhojit fakt, že podaná žaloba neobsahovala dostatečně přesně formulované žalobní body.

[9] V kasační stížnosti ze dne 13. června 2013 stěžovatel požádal o ustanovení právní zástupkyně JUDr. Anny Doležalové, MBA, advokátky, se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň. Uvedená právní zástupkyně byla stěžovateli ustanovena usnesením č. j. 6 Azs 18/2013-10 ze dne 19. června 2013.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána včas osobou oprávněnou podle § 102 s. ř. s., a její důvod se opírá o § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z § 104 s. ř. s.

[11] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, dostupném z www.nssoud.cz. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že „případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“ Právě taková zásadní pochybení Nejvyšší správní soud zjistil v daném případě v postupu krajského soudu; kasační stížnost proto posoudil jako přijatelnou.

[12] Stěžovatel podal dne 18. ledna 2013 žalobu, která obsahovala 3 relevantní odstavce textu, které zněly následovně: „Ve věci uvádím, že veškeré skutečnosti, které jsem uvedl ve správním řízení, se zakládají na pravdě. Je tomu tak, že svou rodnou vlast jsem opustil proto, abych se vyhnul účasti v ozbrojeném konfliktu, která pro mne, jako pro vojáka, absolventa základní vojenské služby, byla jistá ... Je pravdou, že jsem nikdy nebyl členem politické strany, ale proto, aby se člověk cítil v nebezpečí pro své politické a náboženské smýšlení, není nezbytně nutné být aktivně politicky angažován... Naprosto oprávněně se domnívám, že můj případný návrat do Turecka by pro mne měl dalekosáhlé následky... Vzhledem k výše uvedenému žádám o přezkoumání napadeného rozhodnutí a vydání toho to rozsudku: Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-297/ZA-ZA06-LE18-2012 ze dne 31. 12. 2012 se ruší a věc se vrací správnímu orgánu k novému posouzení.“ Žaloba v tomto znění na první pohled vzbuzuje pochybnosti o své projednatelnosti, tedy, zda vůbec splňuje náležitosti žaloby ve smyslu § 71 s. ř. s.

[13] Náležitosti návrhu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) vyplývají v první řadě z § 37 s. ř. s. (zejm. z jeho třetího odstavce), kde jsou stanoveny obecné náležitosti každého podání adresovaného soudu, které se vztahují na všechna řízení podle soudního řádu správního, pokud z jeho ustanovení o jednotlivých typech řízení neplyne (ať již přímo nebo z povahy věci), že podání některé z náležitostí podle § 37 s. ř. s. v rámci daného konkrétního typu řízení nemusí splňovat. Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. „*musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno*“. Další náležitosti podání však jsou pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu stanoveny v § 71 s. ř. s., podle něhož „*musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku*“ (odstavec 1). Dle § 71 odst. 2 věty třetí může žalobce „*kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*“.

[14] V nyní projednávané věci musí Nejvyšší správní soud posoudit, zda předmětná žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud dospěje k závěru, že ano, bude se muset zabývat otázkou, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele meritorně projednal, aniž by jej podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění uvedených vad, tj. k doplnění žaloby o specifikaci žalobních bodů.

[15] Právní otázkou vymezení žalobního bodu dle definice obsažené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, na který v napadeném rozsudku odkázal již krajský soud. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „*je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domněle nezákonnosti správního rozhodnutí*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tímto rozsudkem nepřímo potvrdil právní názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. srpna 2007 č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, dle kterého „*[z]a žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, pak nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že žalobce má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto - ve prospěch žalobce extenzivním - výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek pro žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení*“.

[16] Z žaloby je v posuzované věci seznatelné, že stěžovatel spatřuje nezákonnost v postupu žalovaného spočívajícím ve vyhodnocení a posouzení důvodů, které ho vedly k opuštění vlasti („*ve věci uvádím, že veškeré skutečnosti, které jsem uvedl ve správním řízení, se zakládají na pravdě. Svou rodnou vlast jsem opustil proto, abych se vyhnul účasti v ozbrojeném konfliktu, která pro mne, jako pro vojáka, absolventa základní vojenské služby, byla jistá*“). Stěžovatel rovněž uvedl skutková tvrzení, která se týkala hrozičícího nebezpečí v zemi původu stěžovatele. „*Je pravdou, že jsem*

nikdy nebyl členem politické strany, ale proto, aby se člověk cítil v nebezpečí pro své politické a náboženské smýšlení, není nezbytně nutné být aktivně politicky angažován. Naprosto oprávněně se domnívám, že můj případný návrat do Turecka by pro mne měl dalekosáhlé následky.“ Přestože stěžovatel v žalobě podrobně nerozvádí další skutkové a právní důvody, má Nejvyšší správní soud za to, že tvrzení v takovém znění splňují minimální požadavky na formulaci žalobního bodu, resp. žalobní body dva. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje stěžovateli názoru o existenci nejen prvního, ale i existenci druhého žalobního bodu, kterým se však krajský soud odmítl zabývat. Dále je třeba posoudit, zda stěžovatelem uvedené žalobní body, v podobě, v jaké byly stěžovatelem uvedeny, byly bez dalšího projednatelné.

[17] Nároky na projednatelnost žaloby (tj. bezvadným obsahovým vymezením žalobních bodů) se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval v rozsudku ze dne 20. prosince 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS (který v kasační stížnosti zmínil též stěžovatel). Rozšířený senát uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Ohledně právní argumentace v citovaném rozsudku rozšířený senát vyslovil, že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Bezvadným žalobním bodem však nikterak nelze rozumět pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumoval pod určitá ustanovení zákona.

[18] Ze shora uvedeného vyplývá, že žaloba v podobě, v jaké byla podána, nebyla bez dalšího projednatelná, neboť oba žalobní body, které stěžovatel ve své žalobě uvedl, nebyly v souladu s podmínkami plynoucími z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dostatečně specifikované.

[19] Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že není povinností soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. za situace, kdy by doplnění žaloby ve lhůtě vyplývající z § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. již nebylo objektivně možné (viz. např. rozsudek ze dne 30. května 2007 č. j. 2 Azs 158/2006 - 85, dostupný z www.nssoud.cz, a rozsudek ze dne 23. října 2003 č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Ustanovení § 71 odst. 2, *in fine* s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy (v souladu s konstantní judikaturou) i pro doplnění žalobního bodu do podání (jako podmínky řízení), které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo; nedopadá však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby (tedy i případy, kdy je formulován alespoň jeden žalobní bod, avšak způsobem, který není dostatečným pro jeho věcné projednání) jsou naopak odstranitelné postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu, která musí být přiměřená. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, ale kdy žalobní bod formulován byl, avšak nedostatečně přesně, je soud povinen postupovat

podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, soud takový návrh odmítne.

[20] V projednávané věci proto bylo na místě vyzvat stěžovatele ke konkretizaci žalobních bodů, a to postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením přiměřené lhůty k doplnění žaloby. Ze soudního spisu však nevyplývá, že by se krajský soud pokoušel o odstranění vad žaloby; naopak žalobu projednal (ve věci dokonce nařídil jednání), ačkoliv (jak již bylo uvedeno) k tomu nebyla bez dalšího způsobilá. Tato vada, kterou krajský soud řízení zatížil, pak měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť stěžovateli byla upřena jeho garantovaná procesní práva. Je totiž naprosto zřejmé, že velmi obecná žaloba, v níž absentují řádně formulované žalobní body, nemůže být, jak stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, úspěšná. Krajský soud měl proto vynaložit snahu odstranit odstranitelné překážky řízení, tak aby věc mohla být řádně projednána a rozhodnuta. Na daný případ dopadají závěry Ústavního soudu, vyjádřené v nálezu ze dne 4. listopadu 1999 sp. zn. III. ÚS 61/97 (N 154/16 SbNU 145), který se sice týká občanského soudního řízení, nicméně jeho závěry jsou obecně aplikovatelné i pro soudní řízení správní. Ze jmenovaného nálezu Ústavního soudu se podává, že *„pokud procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, jejíž odstranění umožňuje rovněž odstranit nedostatek podmínek řízení, přičemž konstatování této zjevnosti nevyžaduje procesní aktivitu soudu (např. dokažování), nutno účastníkům řízení dát příležitost tuto nesprávnost odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu § 1 občanského soudního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“*

[21] Celkově lze tedy konstatovat, že krajský soud zatížil řízení vadou hned v počátku (po napadení žaloby), a to tím, že nevyzval stěžovatele ke specifikaci v žalobě dvou uvedených žalobních bodů. Tudíž ani jeho další postup v řízení nemůže z tohoto pohledu obstát.

[22] Neobstojí ani námitka žalovaného, ve které bylo namítáno zhojení této vady vzhledem ke skutečnosti, že ve věci bylo nařízeno jednání. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobní body, tak, jak jsou v žalobě uvedeny, příp. na výzvu předsedy senátu specifikovány, vymezují obsah soudního přezkumu po dobu celého řízení, tj. určují, jaké skutkové a právní otázky má soud z hlediska žalobcem uplatněných tvrzení posuzovat. Uvedené má vztah k základní zásadě - zásadě dispoziční a koncentrační - která ovládá správní soudnictví a zajišťuje rovnost stran. Pro žalobce tato zásada konkrétně vymezuje hranice soudního přezkumu a klade na žalobce procesní zodpovědnost. Soud za žalobce v řízení nesmí nahrazovat projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu, pokud tento svůj žalobní bod nedostatečně specifikuje. Vymezení žalobního bodu a setrvání soudu na těchto mezích proto ve vztahu k dalším fázím řízení garantuje zásadu rovnosti účastníků řízení. S ohledem na shora uvedené tak předmětná vada již z podstaty věci nemohla být zhojena.

[23] Jelikož shledaná vada řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. činí napadený rozsudek nezákonným, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

[24] Meritorními námitkami stěžovatele týkající se důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) a napadajícími řízení před správním orgánem, se zdejší soud nezabýval, neboť by tím předjímal výsledek rozhodnutí krajského soudu, poté co se pokusí o odstranění vad žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu